

Váli Dezső festőművész kiállítása

A kiállítóterem első fele üveg: a Vörösmarty-téri irodaház Csontváry-termének bejárati üvege. De a többi három fal tele Váli Dezső festményeivel. Mind az „Elhagyott temető” címet viseli.

Ez az elhagyott temető: régi zsidó temető, ütött-kapott, lesüllyedt, jobbra-balra dőlő sírkövekkel.

Ugy tűnik, Váli Dezső műfaja egyfajta lírai absztrakció. A természet felező falon függő. 2—3 évvel ezelőtt készült képei ebbe a vonalba tartoznak. De az idei, 1985-ös festmények mind az „Elhagyott temető” témáját variálják.

A mondanivaló kedvéért vissza kellett térnie a művésznek az ábrázoláshoz. Nagyjából ugyanazt a temetőt ugyanazokat a sírköveket ábrázolja, a legkülönbözőbb színárnyalatokban: este, reggel, behavazva, hajnali derengésben, alkonyatkor, nyáron — a sírkövek elmosódva, ködö-

sen, fátyolon át, az idő múlását jelképezve. Ami határozottabban rajzolódik ki rajtuk, a zsidó szimbólumok: menóra, Dávidcsillag, a két héber betű: „pé” és „nun” — jelentésük: itt nyugszik.

A mondanivalóra vonatkozólag pedig idezzük Dávid Katalin művészettörténész szavait, aki megnyitotta a kiállítást: „... Reménytelen most már időtlen időkig, hogy ne emlékezzünk megszakítatlanul, hogy ne idézzük szünet nélkül, hogy ne fájjon gyógyíthatatlanul az a kimondhatatlan borzalom, ami ártatlan milliókat pusztított el körünkben, megfontoltan... Ezek a kidőlt sírkövek itt nem emlékek és nem elhagyott temetők. Ez eleven, sikoltó, élő valóság. Jelek arról, hogy halottakat vártak, tisztességes, szép élet jogos halottjait. És megfosztották a temetőket ettől...”

Jelentős festő jelentős kiállítást láthattuk.

Antalfi Mária